

dom og om sin fromme Mor; men skønt han talte med megen Inderlighed, var Frøken Susse hele Tiden adspredt. Trods Skærmbæddet havde hun fri Udsigt til Døren, og naar den gik, skulde hun absolut se efter, hvem det var, der kom. Da en Gang en af de unge, kittelklædte Læger traadte ind, hilste hun smilende, og saalænge han opholdt sig i Stuen, var hun saa fraværende, at Mads Vestrup indsaae det haabløse i at fortsætte. Han puttede igen sin Bibel i Lommen og sagde til sig selv med et Suk, at det vistnok heller ikke skulde lykkes ham at føre dette stakkels Menneske fra Dødens Skygge ud i Naadessolen. Helvede gav ikke slip paa sit en Gang vundne Bytte!

Da han rejste sig og Susse saae hans mistrøstige Mine, fortød hun sin Ligegyldighed. Hun tog hans Haand og blev ved at holde om den, indtil han havde lovet hende, at han rigtig snart vilde komme igen.

Kort efter, da han var gaaet, kom Overplejersken, Frøken Mohn, hen til Sangerindens Seng, spurgte til hendes Befindende, rettede lidt paa Hovedpuderne og sagde saa:

„Tager jeg fejl i, at De lovede Pastor Vestrup ikke at optræde mere?“

„Har han sagt det?“

„Nej; men det forekom mig, at jeg hørte Dem selv sige det, dengang Pastor Vestrup kom. Og den Beslutning lykønsker jeg Dem til. Nu vil jeg blot spørge Dem, om De har tænkt over, hvadfor en Beskæftigelse De vil tage fat paa, naar De med det første bliver udskrevet.“